

CHƯƠNG 15

XƯƠNG KHÔ CỐT TRẮNG

Bọn Thẩm Thăng Y không biết gì về những tao ngộ của Ma Vương, suốt đường đi họ chẳng gặp phải ai tập kích, yên ổn tới tận phủ đệ của Bạch Ngọc Lâu.

Bạch Ngọc Lâu vừa nghe báo, lập tức ra đón, ông ta với Thẩm Thăng Y không chỉ là bạn thân, mà còn từng cùng nhau ra sống vào chết, chia xẻ hoạn nạn.

Bạch Ngọc Lâu cũng từng nói rằng những việc đặc ý nhất trong đời ông ta không phải là liên tiếp đậu cả Văn võ Trạng nguyên, mà là có một đứa con gái như Bạch Băng và một người bạn như Thẩm Thăng Y. Bạch Băng trời cho đẹp dễ, người ta tôn là trên đời không hai, không những nét na mà còn hiếu thuận, Thẩm Thăng Y thì tay kiếm nổi danh thiên hạ, nghĩa khí xung thiên, cũng là bậc kỳ nam tử có một không hai trên đời.

Thẩm Thăng Y bôn tẩu hành hiệp khắp giang hồ, còn Bạch Ngọc Lâu tuy không muốn làm quan nhưng vì thân phận quá đặc biệt nên có rất nhiều việc không thể đích thân đi làm.

Dĩ nhiên họ rất ít có dịp được gặp nhau, lần nào chia tay Bạch Ngọc Lâu cũng dặn đi dặn lại là Thẩm Thăng Y nếu có lúc nào rảnh thì tới thăm ông ta.

Bạch Băng thì lần nào cũng nằng nặc đòi theo Thẩm Thăng Y rong ruổi giang hồ, dĩ nhiên lần nào cũng bị cự tuyệt.

Tuy nàng đã được Bạch Ngọc Lâu dạy cho một thân võ công, nhưng giang hồ hung hiểm, ngay cả Thẩm Thăng Y cũng không dám chắc rằng sẽ bảo vệ nàng được an toàn.

Mãi đến mùa xuân năm rồi, Thẩm Thăng Y, Bạch Ngọc Lâu mới bị nàng thuyết phục, cho nàng đi cùng một chuyến xuống Giang Nam, lại gặp phải tên đại đạo hái hoa nổi tiếng nhất thiên hạ Hồng Mai đạo, suýt nữa cả tính mạng của nàng cũng không giữ được, tuy chỉ là có sợ không nguy, nhưng qua lần ấy rồi, Bạch Ngọc Lâu lại không dám cho nàng rời nhà nữa.

Nhưng nỗi thích thú của nàng vẫn không giảm sút, mà lại tăng thêm, nên đã dặn trước đám gia nhân, nếu có tin tức gì về Thẩm Thăng Y thì phải báo cho nàng biết đầu tiên. Cũng vì vậy mà tuy Bạch Ngọc Lâu vội vàng ra đón, vẫn là Bạch Băng gặp Thẩm Thăng Y trước.

Thẩm Thăng Y ngồi ở đại sảnh, Bạch Băng như một con bướm dập chới bay vào, nàng không tô điểm trang sức gì, nhưng bằng vào sắc đẹp rực rỡ của nàng, chẳng cần gì vàng ngọc son phấn cũng đã đủ làm người ta hoa mắt.

" Thảm đại ca..."

Người còn ở ngoài cửa, Thảm Thăng Y đã nghe giọng Bạch Băng như tiếng chuông bạc thánh thót ngân lên, vừa đưa mắt nhìn lại, Bạch Băng đã đứng trước mặt.

Bạch Băng đến lúc ấy mới nhận ra rằng ngoài Thảm Thăng Y, còn có hai ông già, một đại hán ở đó.

Nàng định lấy chiếc khăn tay bịt mắt Thảm Thăng Y, nhưng nhìn thấy có ba người lạ mặt đang sững sờ nhìn mình, bất giác dừng lại.

Thảm Thăng Y lập tức cười nói:

" Băng nhi, cô khỏe không ?"

Bạch Băng xoay xoay chung quanh Thảm Thăng Y, khom người hỏi khẽ:

" Thảm đại ca, họ là ai thế ?"

Thảm Thăng Y hỏi lại:

" Cô nói là ai nào ?"

" Là bậc trưởng bối của anh à ? Trông không giống". Chưa dứt lời, nàng đã hoảng sợ cười phá lên, trông càng yêu kiều.

Trương Thiên Hộ, Tần Độc Hạc nghe thấy, nhìn nhau cười một tiếng, Thảm Thăng Y lắc lắc đầu "Đã lớn thêm một tuổi rồi, mà vẫn cứ như thế".

Bạch Băng bắt mắt giật giật tay áo Thảm Thăng Y:

" Vừa thấy mặt đã lên giọng dạy bảo người ta rồi".

Một giọng nói sang sảng từ ngoài cửa vang vào :

" Xem đó đủ biết thường ngày nó phá phách thế nào".

Câu nói chưa dứt, một người mặc áo gấm để râu ba chòm bước mau vào, tuy đã đứng tuổi nhưng toàn thân đầy sức sống, phong thái thung dung, chắc cũng không mấy trai tráng bì kịp.

Mặt ông ta đầy vẻ hớn hở, nhưng nhìn thấy Trương Thiên Hộ, Tần Độc Hạc, trong mắt không dấu được vẻ ngạc nhiên.

Bạch Băng nũng nịu:

" Cha, cha cũng nói là con phá phách".

Người mặc áo gấm chính là Bạch Ngọc Lô, ông ta cười nói ngay:

" Cha là người rất công bằng...", ngừng một thoáng rồi nhìn qua Thảm Thăng Y "Lão đệ, cơn gió nào thổi người đến đây vậy ?"

" Gió đông...", Thảm Thăng Y cười khi "Mấy hôm nay toàn là gió đông mà".

Chàng vẫn ngồi yên, nhưng ba người bọn Trương Thiên Hộ đã bất giác đứng cả dậy.

Bạch Ngọc Lô đưa mắt qua "Ba vị này..."

Thảm Thăng Y nói:

" Là Giang Nam tứ hữu, Trương lão..."

Bạch Ngọc Lâu ngắt lời:

"Tình đả kế toán Trương lão tiên bối, thất lễ quá...", ánh mắt dừng lại trên mặt Tần Độc Hạc "Còn vị này chắc là Tần lão tiên bối rồi".

Tần Độc Hạc sững sốt:

"Bạch đại nhân quá lời".

Trương Thiên Hộ nói ngay:

"Chúng ta dường như chưa được gặp Bạch đại nhân lần nào".

Bạch Ngọc Lâu cười nói ngay:

"Chỉ vì trong bốn vị có một vị mang ngoại hiệu giống hệt văn bối".

"Thư kiếm song tuyệt...", Trương Thiên Hộ và Tần Độc Hạc lại kêu lên cùng một lúc.

Bạch Ngọc Lâu nhìn thẳng vào Trương Thiên Hộ nói:

"Lúc còn trẻ, văn bối đã nhiều lần muốn tìm tới Liễu lão tiên bối trò chuyện về thư và kiếm để so cao thấp, mà vẫn không có dịp".

Bạch Băng nói chen vào:

"Té ra lúc ấy cha cũng hung hăng thích đấu đá lắm".

Bạch Ngọc Lâu cười cười nói:

"Nhưng không có phá phách như cô".

Bạch Băng giãy nảy giậm chân, Bạch Ngọc Lâu nói luôn:

"Con gái của ta được nuông chiều từ nhỏ nên hư, có chỗ nào thất lễ xin các vị đừng để bụng".

Trương Thiên Hộ, Tần Độc Hạc cùng lắc đầu, Trương Thiên Hộ nói ngay:

"Anh em chúng ta xưa nay không quen bị câu thúc, mà lệnh ái cũng chẳng có gì là thất lễ".

"Vậy thì văn bối thất lễ rồi, tới giờ vẫn còn để hai vị tiền bối phải đứng", Bạch Ngọc Lâu lập tức vái một cái "Xin mời ngồi..."

Trương Thiên Hộ và Tần Độc Hạc cả đời không mấy khi vào nhà quan, thêm khí thế trong phủ đệ của Bạch Ngọc Lâu quả cũng làm người ta e dè, lại thấy Bạch Ngọc Lâu đi như sông dài đứng như núi cao, cao thâm khôn lường, nên bất giác thấy ngại ngùng. Giờ đây nói qua mấy câu, thấy rõ Bạch Ngọc Lâu không có chút gì là khệnh khạng kiêu quan dạng, cũng bớt đi một phần e ngại, cười nụ ngồi xuống.

Bạch Ngọc Lâu nhìn qua Hàn Kỳ "Còn vị này..."

"Là Hàn Kỳ, cháu gọi ta bằng cậu".

Hàn Kỳ vội ôm quyền:

"Xin ra mắt Bạch đại nhân".

Bạch Ngọc Lâu cười cười:

"Sao còn chưa ngồi vậy?"

Hàn Kỳ đáp ứng:

" Tại hạ đứng cũng được mà".

" Bước vào nhà đều là khách cả, có lý nào lại để cho khách đứng bao giờ ?". Bạch Ngọc Lâu cười nói tiếp "Người mà còn không chịu ngồi, thì ta cũng chỉ còn có cách đứng mà thôi".

Hàn Kỳ vội rồi rít nói:

" Không dám, không dám", rồi cũng vội vàng ngồi xuống.

Trương Thiên Hộ lập tức nói:

" Suốt đường đi, Thảm lão đệ nói Bạch đại nhân là..."

Bạch Ngọc Lâu vừa ngồi xuống vừa nói:

" Y nói xấu gì ta, hai vị tiền bối cứ nói thẳng ra đừng ngại, để ta dễ tính sổ với y".

(không hiểu do dịch hay do lỗi in mà trang tiếp theo lại không liên mạch với trang trước, bằng hữu nào có bản gốc và có thể dịch lại xin gửi đến cho chúng tôi. Xin đa tạ)

"..Bạch đại nhân, làm một người giữ cửa cũng vinh dự".

" Câu này mới đúng là thật lòng thật ruột đây", Thảm Thăng Y cười một tiếng "Nhưng quả đúng thế thật, ông ta tuổi cũng có hơi lớn, tính ra thì ta hợp hơn".

Bạch Ngọc Lâu cười cười nhìn qua Bạch Băng:

" Băng nhi, cô nghe rõ chưa nào".

Bạch Băng lập tức nhảy lên:

" Thảm đại ca, câu mới rồi là anh nói đấy nhé".

" Chết tôi rồi", Thảm Thăng Y chép miệng.

Bạch Băng lập tức nói ngay:

" Ta không cần anh giữ cửa, chỉ cần anh bảo tiêu cho ta thôi".

Thảm Thăng Y nói:

" Quanh đây còn có ai dám đắc tội với đại tiểu thư nhà cô ?"

Bạch Băng nói:

" Là ta nói...muốn anh bảo vệ ta đi khắp thiên hạ".

Thảm Thăng Y lắc đầu:

" Thứ lỗi cho tại hạ không đủ năng lực".

Bạch Băng giẫm chân :

" Đại trượng phu một lời như chín vạc, đó là anh nói mà".

Thảm Thăng Y nháy mắt:

" May mà Bạch đại nhân chưa đồng ý, bây giờ ta rút câu ấy lại cũng vẫn còn kịp".

Bạch Băng tru lên "Cha..."

Bạch Ngọc Lâu xòe hai tay ra:

" Y đã rút lời nói lại, cha cũng phải chờ dịp khác thôi".

Bạch Băng chau chau môi, không nói gì, Bạch Ngọc Lâu nhìn nhìn Thẩm Thăng Y nói:

"Người nên thuyết phục nó, đừng để nó lảng nhăng theo quấy rầy ta, phiền nhiễu lắm".

Thẩm Thăng Y đưa mắt nhìn Bạch Băng, Bạch Băng quay mặt đi, nhưng mắt cứ liếc liếc Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y cười cười:

"Băng nhi là một cô bé ngoan, sao lại giận dỗi?"

Bạch Băng lập tức nói:

"Ta không phải là cô bé, mà hiện ta cũng không giận dỗi gì cả".

Bạch Ngọc Lâu làm ra vẻ sợ hãi co rúm người lại, rồi đưa mắt nhìn Trương Thiên Hộ:

"Bốn vị lão tiên bối chỉ có hai vị tới, còn hai vị tới sau à?"

Trương Thiên Hộ lắc đầu, Bạch Ngọc Lâu nói tiếp:

"Nếu Liễu lão tiên bối đang ở gần đây, vẫn bối tới bái phỏng cũng được mà".

Trương Thiên Hộ hỏi:

"Bạch đại nhân còn muốn so sánh với y xem ai đúng là Thư kiếm song tuyệt sao?"

Bạch Ngọc Lâu đáp:

"So sánh hay không cũng chẳng quan trọng, chỉ cần được chiêm ngưỡng phong thái của bậc tiền bối cũng đã là một chuyện hay rồi".

Trương Thiên Hộ nói:

"Về kiếm thì không dám nói, chứ về thư thì chắc chắn Bạch đại nhân hơn y".

"Lão tiên bối dựa vào đâu mà nói chắc như thế?", Bạch Ngọc Lâu có vẻ lạ lùng

Trương Thiên Hộ nói:

"Linh khí là chủ của việc viết chữ đọc sách, nhưng ta xem ra vài năm nay sợ y không còn chút linh khí nào".

Bạch Ngọc Lâu nghe tới đó, lại vẫn chưa rõ Liễu Thanh Phong gặp phải chuyện gì, hỏi ngay:

"Liều lão tiên bối đến nay vẫn khỏe chứ?"

Trương Thiên Hộ đáp:

"Không dấu gì Bạch đại nhân, y đã chết rồi".

Bạch Ngọc Lâu khẽ "ủa" lên một tiếng, đưa mắt nhìn Thẩm Thăng Y, Thẩm Thăng Y lập tức nói:

"Chúng ta nên bàn vào chuyện chính thôi".

" Có chuyện gì vậy ?", Bạch Ngọc Lâu hỏi "Có dính líu gì đến ta không ?". Không chờ Thẩm Thăng Y trả lời, ông ta lại nói tiếp "Từ khi người va ta chia tay đến nay, ta vẫn hoàn toàn yên ổn".

Thẩm Thăng Y nói:

" Chuyện này có dính líu gì đến người không, thì trước mắt đây ta không dám nói chắc".

Bạch Ngọc Lâu kinh ngạc hỏi:

" Nhưng người lại vội vàng tới đây cơ mà ?"

Thẩm Thăng Y chép miệng:

" Vì Tiểu Ngải cho rằng có hai đại nhân vật, một là ta, hai là người".

" Tiểu Ngải à ?", Bạch Ngọc Lâu nhướn mày "Ngải Phi Vũ à ? Y gặp chuyện gì vậy ?"

Thẩm Thăng Y xòe hai bàn tay ra, Bạch Ngọc Lâu biến sắc:

" Y chết rồi sao ? Ai giết y, ta với người sẽ lập tức trả thù cho Tiểu Ngải". Nói tới câu đó, ông ta lập tức mang đầy đáng về khách giang hồ, hoàn toàn không có chút gì là bậc quý nhân trong triều đình.

Thẩm Thăng Y lắc đầu:

" Trả thù là chuyện nhỏ, hiện tại việc chúng ta phải giải quyết là tìm hiểu xem người kia rốt lại muốn gì".

" Người kia à ? Người nào vậy ?", Bạch Ngọc Lâu hỏi dồn.

" Y tự xưng là Ma Vương".

Bạch Ngọc Lâu cười lớn :

" Cái danh hiệu ấy thật đáng sợ, mà cũng rất rẻ tiền, người này chắc trong đầu óc có chuyện gì không ổn".

Thẩm Thăng Y nói:

" Nhưng trong tay y có một thanh đao vô cùng lợi hại".

" Lợi hại như thế nào ?", Bạch Ngọc Lâu tỏ ý ngờ vực.

" Nghe nói trên thanh đao có lời nguyện của Thiên ma, là một thanh ma đao", Thẩm Thăng Y nói nghe ra rất rõ ràng.

Bạch Ngọc Lâu lại cười ngất:

" Như thế mà người cũng tin sao ?"

" Trên thanh đao có lời nguyện của Thiên ma hay không thì ta không dám nói chắc, nhưng chắc chắn đó là một thanh đao không tầm thường".

" Không tuốt ra khỏi vỏ cũng giết người được à ?"

" Giết người là chuyện lật vật, cái lạ là có thể biến ra hai người giống hệt nhau, mới là đáng sợ".

" Thuật dịch dung chứ gì ?"

" Có lẽ...", Thẩm Thăng Y trầm ngâm nói "Thanh đao này có lẽ chỉ là một thanh đao bình thường, ma lực của nó là ở chỗ tay người dùng đao".

Bạch Ngọc Lâu nói:

"Người đã thấy qua người mà thanh đao ấy biến ra rồi à?"

Thẩm Thăng Y gật đầu:

"Mà không phải là một lần, có hai Ngải Phi Vũ giống hệt nhau, hai Phương Trục giống hệt nhau, hai Lãnh huyết Âu Dương giống hệt nhau..."

"Tiểu Ngải là một kẻ hiệp khách, Phương Trục là một bậc quân tử, Lãnh huyết Âu Dương là...", Bạch Ngọc Lâu ngầm nghĩ "Hình như là một sát thủ trong hắc đạo thì phải?"

Thẩm Thăng Y gật gù. Bạch Ngọc Lâu lạ lùng nói:

"Ba người ấy hoàn toàn không phải là một hạng, tại sao lại cùng xuất hiện?"

Thẩm Thăng Y nói:

"Bởi thế mới kỳ quái, có lẽ ta phải kể cho người nghe từ đầu, kể thật rõ ràng mới được".

Bạch Ngọc Lâu nói:

"Ngay người cũng thấy là kỳ quái, thì chắc chắn là một chuyện rất kỳ quái, nói mau đi, nói mau đi".

Bạch Băng cũng đã kéo một cái ghế qua ngồi cạnh Thẩm Thăng Y, ngay người nhìn chàng, nàng rất thích thú nghe những truyền thuyết kỳ quái lạ lùng trên giang hồ.

Trước đó Thẩm Thăng Y đã kể rất nhiều chuyện với nàng, nhưng đây là lần đầu tiên nàng cảm thấy rất hồi hộp, vì đây là lần đầu tiên nàng nghe Thẩm Thăng Y nói ra hai chữ "kỳ quái".

Thẩm Thăng Y mà cũng cho là chuyện "kỳ quái", thì hấp dẫn biết bao, rùng rợn biết bao?

Thẩm Thăng Y không để nàng thất vọng, tuy không đoán được kết cục sẽ ra sao, nhưng câu chuyện cũng khiến cho người ta hồn bay phách tán.

Thẩm Thăng Y kể rất tỉ mỉ, Bạch Ngọc Lâu nghe rất chăm chú, lúc đầu nét mặt ông ta có vẻ rất thích thú, nhưng nghe tới đoạn Ngải Phi Vũ mang bộ mặt của Ma Vương xuất hiện, lại có vẻ rất chú ý, nghe hết đoạn Thẩm Thăng Y tả diện mạo Ma Vương, nét mặt của ông ta lại liên tiếp thay đổi.

Thay đổi như đang có điều gì suy nghĩ.

Thẩm Thăng Y nhìn thấy, cũng không hỏi, cứ tiếp tục kể tới hết, lại nói thêm:

"Chuyện này mà có dính líu đến người, thì theo tác phong hành sự của Ma Vương kia, dường như không thể để chúng ta yên ổn tới đây đâu, trừ phi y không định ra tay ngay".

Bạch Ngọc Lâu rớt lại cũng cất tiếng, câu đầu tiên là "Chuyện này chắc chắn có dính líu rất nhiều tới ta".

Bao nhiêu ánh mắt của những người đang có mặt lập tức đổ dồn hết vào ông ta, Bạch Băng lập tức hỏi:

" Cha, cha quen biết lão Ma Vương kia à ?"

Nàng hiện rõ vẻ hồi hộp, dường như rất mong rằng lão Ma Vương kia có quen biết với cha mình, hoàn toàn không nghĩ rằng đây là một chuyện rất đáng sợ chứ không phải là đáng mừng.

Bạch Ngọc Lâu cũng không làm cho nàng thất vọng, gật đầu nói:

" Nếu đúng là con người này, thì ta với y quá rành về nhau".

Bạch Băng nóng ruột hỏi dồn:

" Y là một Ma Vương thật à ?"

Bạch Ngọc Lâu nói:

" Có thể nói là phải, cũng có thể nói là không phải".

" Lại có chuyện thế nữa !", Bạch Băng lạ lùng nhìn nhìn Bạch Ngọc Lâu, những người khác thì đều lắng tai nghe tiếp.

Bạch Ngọc Lâu nói:

" Bề ngoài thì trông y chẳng có gì khác với người khác, nhưng trong thân thể y là một dòng máu ma, lời lẽ cử chỉ đầy vẻ tà khí, hành động thì càng vô cùng tàn ác".

Bạch Băng lại hỏi:

" Cha với y là bạn bè à ?"

Không chờ Bạch Ngọc Lâu đáp, nàng nói ngay:

" Sao cha lại có hạng bạn bè như thế ?"

Bạch Ngọc Lâu lặng lẽ cười một tiếng:

" Buổi đầu ta với y vốn cũng là bạn bè, về sau lại biến thành kẻ thù không đội trời chung". Ngừng lại một lúc, nói tiếp "Ta vốn đã bị y đưa vào chỗ chết một lần, thật không ngờ lại còn sống trên đời".

Dứt lời chợt thở dài một tiếng:

" Cũng có thể họ không phải là một người, có điều tác phong hành sự có chỗ giống nhau".

Thẩm Thăng Y nói "Bạch huynh..."

Bạch Ngọc Lâu rõ ràng vẫn còn có thể nói đùa, ngắt lời nói:

" Người đừng có xưng huynh gọi đệ với ta là hay nhất".

Bọn Trương Thiên Hộ đều cùng sững sốt, Bạch Băng lập tức cười khanh khách:

" Phải rồi, nếu không ta phải đổi gọi là Thẩm đại thúc, thì cũng như gọi anh là ông già".

Thẩm Thăng Y cười gượng, Bạch Ngọc Lâu làm ra vẻ ngênh ngang nói tiếp:

" Cha con ta đã quyết định lâu rồi, nó nhất định gọi người là Thẩm đại ca".

Thẩm Thăng Y lắc đầu:

"Bằng nhi mà không bị người làm cho hư hỏng mới là kỳ lạ".

Bạch Ngọc Lâu cười nói: "So về tuổi tác thì ta lớn hơn người nhiều", ngừng một chút lại nói tiếp:

"Đây cũng là chuyện xảy ra nhiều năm rồi".

Ông ta lập tức hỏi Thẩm Thăng Y:

"Lão Ma Vương ấy có một tên thủ hạ tuổi thì già hơn ta nhưng vóc dáng thì như một thằng trẻ con, tính tình cũng hết như một thằng trẻ con không?"

Thẩm Thăng Y buột miệng nói:

"Là lão già nhỏ bé..."

Thẩm Thăng Y nói luôn:

"Dĩ nhiên y không phải là một thằng trẻ con".

Bạch Ngọc Lâu gật đầu:

"Giống hết một thằng hề, rất nhiều người coi y như, kết quả là uống mạng...". Cười một tiếng lại nói tiếp "Mà nếu không coi y là một thằng trẻ con, cũng rất dễ uống mạng".

Thẩm Thăng Y nói:

"Có lúc trông y rất thật thà, có lúc lại giống hết như một thằng ngớ ngẩn".

"Hai loại người ấy rõ ràng đều rất dễ làm người ta coi thường".

Thẩm Thăng Y hỏi tiếp:

"Người biết thằng hề lùn ấy từ lúc nào?"

Bạch Ngọc Lâu ngẫm nghĩ:

"Khoảng hai mươi năm trước".

Thẩm Thăng Y sửng sốt:

"Lâu thế kia à?"

"Lúc ấy y tên là Tỳ Bà, chỉ là vì gọi theo tên giống người Tỳ Bà, không phải là loại đàn tỳ bà".

Thẩm Thăng Y nói:

"Ta lại cứ tưởng đó là giống người "tỳ bà", quả là y người thì nhỏ mà đầu thì to, trông cũng giống một cây đàn tỳ bà".

Bạch Ngọc Lâu cười cười:

"Có thể hiện tại y đã đổi tên thành "tỳ bà", lúc ấy trông y cũng giống một cây đàn tỳ bà, thân hình cái gì cũng tròn tròn, mập đến nỗi không thể phân biệt được đâu là bụng đâu là cổ".

"Lúc ấy y đã là thủ hạ của Ma Vương rồi à?"

"Cũng có thể nói là một thứ đồ chơi".

Thẩm Thăng Y vừa định hỏi gì đó, Bạch Ngọc Lâu đã nói tiếp:

" Nghe nói y là do một thương nhân Ba Tư mang tới, lại được người ta dạy cho làm trò, thương nhân Ba Tư kia vốn định bán y cho một nhà giàu, nên mới nuôi y thành mập ú như vậy".

" Nhưng rốt lại thì bán cho Ma Vương phải không ?"

" Nghe nói vì giá tiền khá cao", Bạch Ngọc Lâu nghĩ ngợi "Người này không thể nói là do trời sinh ra thế, cũng có thể là nhờ lùn tịt như thế mà được chủ nhân đặc biệt ưa thích, cũng có thể là chủ nhân phát hiện ra y được trời phú cho một khả năng hơn người, có thể huấn luyện được, nên không coi y là nô lệ, mà còn dạy võ công cho, để y làm người hầu cận".

Thẩm Thăng Y hỏi tiếp:

" Vị chủ nhân kia vốn là người nào ?"

Bạch Ngọc Lâu nói:

" Y họ Cẩm..."

" Cái họ này ít nghe tới".

Bạch Ngọc Lâu gật đầu, nói tiếp:

" Hiện tại dĩ nhiên ít người còn nhớ, nhưng hai mươi năm trước người không biết đến Cẩm Cung Thành rất ít".

" Tại sao thế ?"

" Vì võ công, vì mưu trí của y", Bạch Ngọc Lâu chột trâm giọng "Ba mươi năm trước y vẫn còn là một người trong võ lâm, nổi tiếng là vô địch ở Giang Bắc, nhưng y lại rất thích thú chuyện công danh phú quý, nên tuy có danh tiếng khá lớn trong võ lâm, lại cam tâm vứt bỏ hết, ghi tên lại, bắt đầu từ chức Chủ bạ, số y cũng may, mà cũng có lý do khác nữa, nên không quá mười năm đã từ chức Chủ bạ leo lên chức Thông phán phủ Cát An, Kiểm sự tỉnh Hồ Quảng, về triều làm Thái thường tự Thiếu khanh rồi Tự khanh, thăng làm Tham chính ở Trung thư sảnh, lại thăng vượt cấp, lại gặp lúc thượng cấp cáo lão, được thăng làm Tả thừa tướng Trung thư sảnh, một mình nắm đại quyền".

Thẩm Thăng Y lạ lùng nhìn nhìn Bạch Ngọc Lâu, lạ lùng ở chỗ ông ta lại nhớ khá chi tiết về người kia.

Bạch Ngọc Lâu tiếp tục:

" Lúc ấy các đại thần tả hữu của Thánh thượng người thì già nua lắm lắm, kẻ thì túi cơm giá áo, người thì hẹp hòi, như thế cũng phải vì thật ra chỉ có y là giỏi hiểu ý người khác, cẩn thận mọi bề, đã sâu sắc lại kín đáo".

Thẩm Thăng Y nói:

" Đó đúng là ở dưới một người mà ở trên muôn người".

" Huống chi y lại còn được đặc biệt tin yêu, có thể nói muốn làm gì thì làm, còn có điều gì là không thỏa mãn nữa đâu ?"

Thẩm Thăng Y thăm dò :

" Chẳng lẽ y lại mong ước ngôi hoàng đế à ?"

" Đứng thế...", Bạch Ngọc Lâu thoáng trầm ngâm "Y ngấm ngấm chiêu binh mãi mã, định làm phản, người tâm phúc thứ nhất của y là chỉ huy vệ Minh Châu Lâm Phóng, lúc ấy Lâm Phóng phụng chỉ ra vùng biển để phòng bọn giặc lùn, thừa cơ câu kết với Triệu Dã ở Phù Tang, mượn một ngàn tinh binh, lại xúi cừu thần triều Nguyên là Phong Tục Kinh hội hợp với Lâm Phóng, xin hoàng đế nhà Nguyên cất quân nam chinh, định nhân cơ hội triều Minh điều quân lên phía Bắc, kết hợp với tinh binh Phù Tang bất ngờ đánh chiếm kinh thành".

" Rồi sao lại thất bại ?"

" Y vốn đa nghi, bọn thủ hạ không ít kẻ chết oan dưới tay y, khiến một số đâm ra bất mãn, bọn người thân cận thì kiêu căng ngông cuồng, những kẻ đang chuẩn bị dốc toàn lực ra giúp, thấy y chưa thành hoàng đế đã ra về hoàng đế, trong lòng đều khó chịu, nhưng thất bại lớn nhất của y là giết chết kẻ thủ hạ đắc lực nhất là Thương Trí Viễn, đó quả là một người rất thông minh, lúc Cẩm Cung Thành đang còn ở gianh hồ đã theo giúp đỡ y, mà kẻ hoạch hành động của y nghe nói đều do người này vạch ra".

" Lẽ ra Cẩm Cung Thành phải biết rằng không có người ấy thì không được".

" Ngoài mặt thì tuy Cẩm Cung Thành không tỏ ra là một kẻ ngu ngốc, nhưng cũng không phải là một người thật thông minh, sau khi làm Tả thừa tướng lại cứ cho rằng chủ yếu là nhờ tài năng và số phận của mình".

Trương Thiên Hộ cười một tiếng nói chen vào:

" Một người mà thành công mau lẹ quá cũng không phải là chuyện hay, dễ làm cho y coi thường rất nhiều lý do giúp y thành công".

" Không may là Thương Trí Viễn lại không khéo quên như thế, càng không may là y cho rằng Cẩm Cung Thành không có y không được, nên ngôn ngữ thái độ đều có vẻ kiêu căng", Bạch Ngọc Lâu chép miệng "Những người thông minh đều có cái tật ấy".

Trương Thiên Hộ nói:

" Nếu Cẩm Cung Thành mà nhìn xa thấy rộng một chút, thì đã ráng nhịn".

" Tiếc là y cũng nhìn xa thấy rộng, nhưng lại cho rằng cục diện đã tới chỗ riêng một mình y cũng có khả năng giải quyết, lại mấy lần muốn khởi sự đều bị Thương Trí Viễn cản trở, nên cho rằng y mang dị tâm, trong một cơn giận, giết chết y luôn".

Thẩm Thăng Y lắc đầu:

" Thật là giết không đúng lúc".

" Cho nên rất nhiều người bất mãn, chắc y cũng biết rõ, nhưng lại cho rằng đã chuẩn bị đầy đủ, đang chờ chọn ngày tốt dấy quân, nào ngờ câu chuyện không được giữ kín, tới lúc cuối cùng lại lộ bí mật, Cẩm quân bèn

tiên phát chế nhân", Bạch Ngọc Lâu có vẻ rất cảm khái "Vụ này làm rất nhiều người chết, tổng cộng trong ngoài có trên ba vạn người".

Thẩm Thăng Y thăm dò :

" Chỉ huy Cẩm quân tấn công, có lẽ là người chứ ?"

Bạch Ngọc Lâu gật đầu:

" Thật ra ta vốn hy vọng chỉ bắt kẻ đầu sỏ, còn người khác thì phát lạc nhẹ thôi, nhưng kết quả là ngay cả kẻ phản Cẩm Cung Thành, tiết lộ bí mật của y cũng không thoát chết".

Thẩm Thăng Y cau mày, Bạch Ngọc Lâu nói tiếp:

" Các đại thần đều cho rằng người này vốn là kẻ phản nghịch, chẳng qua thấy việc không thể thành công mới đi tố cáo, không thể không giết".

" Nhưng Cẩm Cung Thành chạy thoát à ?"

" Ta chỉ huy Cẩm quân xông vào phủ Thừa tướng, Cẩm Cung Thành đã chuẩn bị đầy đủ, mặc long bào như là một ông vua, không ngờ trong phủ y đã đào sẵn địa đạo, điều bất ngờ là lại có nhiều người sẵn sàng liều mạng cho y, thành ra chúng ta không xông được vào đường hầm".

" Người không tiến vào à ?"

" Có nhưng suýt nữa thì bị gã Tỳ bà kia tính rồi, trong địa đạo đã chôn sẵn thuốc nổ, địa đạo lập tức bị lấp kín", Bạch Ngọc Lâu vuốt nhẹ râu "Lúc ấy ta vừa ra lệnh quân sĩ bao vây vài trăm dặm quanh kinh đô, vẽ hình truy nã, vừa ra lệnh theo địa đạo đào tới suốt đêm, kết quả là được ba dặm thì lên tới một gian mật thất trong một phủ đệ, tìm được một bộ xương trắng khoác long bào, đội mũ vàng, khám nghiệm thì thấy rõ là bị thuốc độc làm tiêu tan hết da thịt, lúc ấy ai cũng cho rằng Cẩm Cung Thành thất bại tuyệt vọng nên uống thuốc độc tự tử, mà các nơi khám xét đều không tìm ra chút manh mối nào, cũng không thấy y xuất hiện nữa".

Thẩm Thăng Y nói:

" Người cũng nghĩ như thế à ?"

Bạch Ngọc Lâu lắc đầu:

" Ta rất nghi ngờ bộ xương ấy, nhưng về sau không có tin tức gì về Cẩm Cung Thành nên cũng nghĩ rằng đó chính là y".

" Thật ra thì người không tin, nếu không đã không lập tức nghĩ ngay đến y".

Bạch Ngọc Lâu chép miệng:

" Ta cũng không rõ vì sao chuyện này đã lâu rồi, mà vẫn không hề yên tâm về con người này".

Thẩm Thăng Y nói:

" Con người này thật đáng sợ, có thể kiên nhẫn chờ đợi trong bốn mươi năm".

Bạch Ngọc Lâu nói:

" Cũng có thể trong thời gian ấy y luyện thành một thanh ma đao, chờ thời cơ hành sự".

Thẩm Thăng Y gật đầu:

" Nếu ta đoán không lầm, từ đó đến nay chắc y trú ngụ ở nước ngoài".

Bạch Ngọc Lâu nói:

" Đúng ra phải là thế, nếu không thì với tính nết không chịu yên phận của y mà ở lại Trung Nguyên, thì lại gây chuyện nữa rồi".

Thẩm Thăng Y nói:

" Tuy là sau nhiều năm y mới quay trở lại, nhưng tính nết cũng không thay đổi bao nhiêu".

" Núi sông dễ đổi, tính người khó thay", Bạch Ngọc Lâu cười cười "đó là một câu nói quá cũ, nhưng rất có lý".

Thẩm Thăng Y nói:

" Lần này y ra tay đối với ngươi, ngoài phần công việc phải làm, còn có ý trả thù nữa".

Bạch Ngọc Lâu "ờ" một tiếng:

" Chắc chắn là thế".

Thẩm Thăng Y vội hỏi:

" Quan hệ giữa các người ra sao?"

Bạch Ngọc Lâu nói:

" Rất tốt, y cho rằng ta là kẻ trẻ tuổi rất có tương lai, ta cũng thấy con người này rất không đơn giản. Cũng nhờ thường ngày có khi bắt chọt qua lại, nên rất rõ tính nết của y, mới có thể chặn đứng toàn bộ quân cứu viện ngoài phủ Thừa tướng, mau lẹ tiến chiến sào huyệt của y".

" Ngươi trí dũng song toàn, sao y lại không thích thú, tìm cách chiêu mộ ngươi để sử dụng?"

Bạch Ngọc Lâu nói:

" Có lẽ vì thứ người có bản lĩnh như ta thì y không thấy có tư cách gì để làm Ma Vương".

Bạch Băng nhăn nhăn mũi cười nói:

" Bản lĩnh của cha hiện tại, thì ai biết được so với bao nhiêu năm trước khác nhau bao nhiêu?"

Bạch Ngọc Lâu trợn mắt:

" Bây giờ thì cô cứ coi thường cha cô đi, đến khi lấy chồng rồi, mới biết tôn trọng cha".

Bạch Băng đỏ bừng mặt, núp sau lưng Thẩm Thăng Y, Thẩm Thăng Y nói luôn:

" Cũng chẳng lạ gì Băng nhi lại như thế, ngay ta cũng thấy ngờ vực".

Bạch Ngọc Lâu làm ra vẻ tức tối:

" Dĩ nhiên y không nói rõ ra, nhưng nhiều lần nói rằng rất hy vọng được hợp tác với ta, ta cũng vì thế mà thấy ngờ vực y".

Thẩm Thăng Y nói:

" Lẽ ra y phải coi ngươi là cùng một loại với y".

Bạch Ngọc Lâu nói:

" Cho nên về sau y lộ vẻ không thích ta tới chơi, khi ta đem Cẩm quân đánh chiếm phủ Thừa tướng, tuy y biết đại cuộc đã hỏng vẫn còn lớn tiếng nói rằng sẽ tìm ta tính sổ".

Thẩm Thăng Y nói:

" Hiện tại địa vị của ngươi còn quan trọng hơn năm xưa, lại thêm có một món nợ cũ, chẳng lạ gì y lại chọn ngươi làm mục tiêu đầu tiên".

Bạch Ngọc Lâu vuốt vuốt râu:

" Chuyện này thật rất nguy hiểm, nếu không có các người tới, hiện giờ ta cũng chẳng biết gì, cũng chẳng biết đâu mà đề phòng".

Thẩm Thăng Y nói:

" Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, y đã biết tìm tới Tiểu Ngải, thì đối với ngươi chắc cũng hiểu biết rõ ràng.

" Đáng sợ thật ", Bạch Ngọc Lâu rung mình một cái.

Thẩm Thăng Y trầm ngâm nói:

" Không biết việc y biến ra nhiều người giống nhau có dính líu gì tới ngươi không ?"

" Chuyện đó thì chưa chắc, chẳng hạn một người quân tử như Phương Trục thì ta hoàn toàn không quen biết nhưng y lại rất cần thiết, rất có thể là lợi dụng mà kêu gọi người võ lâm giúp đỡ, thậm chí kể cả việc tổ chức nghĩa quân".

" Có Phương Trục ra mặt, một công việc xấu xa thế này nhất định cũng sẽ trở thành có chính nghĩa, đến lúc mọi người tỉnh ngộ, thì y đã thành công rồi".

Bạch Ngọc Lâu hai hàng lông mày cau lại "Hiện tại ta chỉ lo.."

Thẩm Thăng Y hỏi:

" Có phải lo trong phủ của ngươi đã có người của họ trà trộn vào hay không ?"

Bạch Ngọc Lâu gật đầu, bọn Trương Thiên Hộ ai cũng biến sắc, chuyện này không phải là không thể xảy ra.

Thẩm Thăng Y nói:

" Những người ở nơi đây chắc chắn là không ít ?"

" Cũng không biết có bao nhiêu, đại khái có một phân là được ghi chép tên họ rõ ràng, đủ chứng minh lai lịch lương thiện, nhưng Cẩm Cung Thành đã có thể biến ra một người hoàn toàn giống hệt, thì phần ghi chép này cũng không có bao nhiêu tác dụng".

" Trước khi tạo ra một người giả mạo, y phải biết rõ về người thật".

" Cũng không hẳn", Bạch Ngọc Lâu lẩm bẩm "Vả lại chúng ta cũng không có thời gian để điều tra rõ ràng về gia nhân trong nhà".

" Cẩm Cung Thành thì lại phải điều tra rõ", Thẩm Thăng Y có vẻ kinh ngạc "Điều làm người ta lạ lùng là sao y không cản trở chúng ta trên đường tới đây".

Bạch Ngọc Lâu nói:

" Theo người thì đó là tại sao ?"

" Có thể là mục đích của y không phải ở chỗ này, cũng có thể y không đủ sức, mà cũng có thể quả thật là không đuổi kịp chúng ta".

Bạch Ngọc Lâu cười cười:

" Đó đều là những ý tưởng tốt đẹp".

Thẩm Thăng Y nói ngay:

" Cũng có thể y chẳng coi chúng ta vào đâu, nhưng nếu như thế thì ở Gia Hưng đã không nhường nhịn chúng ta như thế".

Bạch Ngọc Lâu lại hỏi:

" Không có cái có thể thứ năm à ?"

Thẩm Thăng Y nói:

" Có nhưng là chuyện của họ, có thể đã xảy ra rối loạn gì đó, y còn đang phải lo chuyện nội bộ".

Bạch Ngọc Lâu vỗ tay nói:

" Ta cũng nghĩ đến chuyện đó, nhưng chắc chắn rằng trừ phi mục đích thật của y không phải ở chỗ ta, chứ không thì bằng vào tính cách của y, nhất định không để chúng ta yên ổn đâu". Ngừng lại một lúc, cười cười nói tiếp "Nhưng được các người tới giúp đỡ, thì ta rất yên tâm".

Trương Thiên Hộ cười gượng:

" Sợ nhất là y lại biến thành bạn bè nào đó tới đây, khiến cho chúng ta không biết đâu mà đề phòng".

Bạch Ngọc Lâu nói:

" Chuyện đó rất đơn giản, từ bây giờ trở đi, bất kể là ai cũng không tiếp".

Bạch Băng nói:

" Vậy con cũng không được ra ngoài chơi à ?"

" Dĩ nhiên...", Bạch Ngọc Lâu cười cười "Nếu chẳng may cô lại để cho họ bắt đi, giả mạo một người khác thả trở về, thì làm thế nào được ?"

Thẩm Thăng Y nói:

" Chuyện đó thì chúng ta rất yên tâm, Băng nhi là người đẹp nhất trên đời, họ có muốn cũng không sao tạo ra một người giống hệt được".

Bạch Ngọc Lâu cười lớn, Bạch Băng lườm Thẩm Thăng Y một cái, ngoài vẻ thẹn thùng còn có nỗi vui sướng không nói lên lời.

Bạch Ngọc Lâu lập tức nói:

"Sau đây ta sẽ lập tức dặn bảo những người có trách nhiệm lưu tâm quan sát trong thành, nếu có phát hiện được chuyện gì khả nghi phải lập tức báo ngay, như thế là tốt nhất".

Bọn Thảm Thăng Y dĩ nhiên không phản đối, Bạch Ngọc Lâu thân nhiên cười một tiếng "Nếu vạn nhất các vị chợt phát giác ra bản nhân có điều gì khác lạ, xin đừng khách sáo, cứ bắt lấy ta để làm rõ thật giả".

Thảm Thăng Y thở dài:

"Nếu có chuyện ấy, chỉ sợ lại là người bắt lấy chúng ta, làm gì còn có chuyện chúng ta được làm rõ thật giả".

Bạch Ngọc Lâu sững sốt:

"Đúng thế, bọn thủ hạ của ta bất kể là ta nghi ngờ gì, cũng không dám trái lệnh".

Bạch Băng nói chen vào:

"Có lẽ cha nên dặn dò họ trước, ai cũng được bắt, chỉ không được bắt bọn Thảm đại ca, cho dù chính là cha ra lệnh".

"Biện pháp hay..." Bạch Ngọc Lâu vuốt râu cười khẽ.

"Vạn nhất là họ giả mạo chúng ta thì có gì là hay?", Thảm Thăng Y hỏi lại.

Bạch Băng sững sốt, đẩy nhẹ Thảm Thăng Y một cái:

"Người ta đâu có dễ nghĩ ra một biện pháp hay như thế, lại bị anh nói gièm".

Bạch Ngọc Lâu cười nói:

"May mà chúng ta còn có thời gian, cứ bàn bạc chu đáo, chắc chắn là sẽ đề ra được một biện pháp hay". Kế lại nói tiếp "Rong ruổi đường dài, chắc mọi người đều vừa mệt vừa đói, ta đã dặn gia nhân chuẩn bị chuyện cơm nước và chỗ nghỉ ngơi rồi".

Bạch Băng hỏi:

"Chỗ phòng của Thảm đại ca chắc đã dọn dẹp chu đáo rồi chứ?"

Bạch Ngọc Lâu nói:

"Dĩ nhiên họ đâu dám không nghe lệnh của đại tiểu thư".

Bạch Băng nói:

"Con đã biết thế nào Thảm đại ca cũng tới thăm chúng ta".

Bạch Ngọc Lâu làm ra vẻ ngậm ngùi:

"Ta thì lại không biết lần này y tới với mục đích là để thăm chúng ta hay là để gây náo loạn đây".

Bạch Băng nói:

"Thật ra chuyện này có gì lớn đâu, Thảm đại ca nhất định sẽ có cách đối phó".

Bạch Ngọc Lâu lập tức nói:

" Vậy sao cô còn chưa mau mau đưa y đi nghỉ, để y sớm nghĩ ra cách hay ?"

Bạch Băng nhường mũi một cái, kéo Thảm Thăng Y bước ra ngoài.

Thảm Thăng Y bước chân không ngừng, ý nghĩ dường như đông cứng lại, tuy chàng đã biết chuyện này có dính líu rất nhiều tới Bạch Ngọc Lâu, nhưng không rõ Cẩm Cung Thành sẽ hành động ra sao.

Rốt lại chàng cũng chỉ là một nhân vật giang hồ, chỉ biết rất ít chuyện về triều đình, mà phần lớn cũng đều là do Bạch Ngọc Lâu kể cho.

Cho nên chàng định đem câu chuyện nát óc này đẩy luôn cho Bạch Ngọc Lâu.

ooo

Bạch Ngọc Lâu tuy ngoài miệng nói còn có thời gian nhưng cũng thừa biết là không còn bao nhiêu thời gian để chuẩn bị.

Thật ra Cẩm Cung Thành đã tới nơi rồi.

Trước khi Bạch Ngọc Lâu hạ lệnh cho những người có trách nhiệm lưu ý, Cẩm Cung Thành và Ngọc Diệp đã ngồi trên một cỗ xe buông rèm kín mít vào thành.

Ngọc Diệp đã thay một bộ quần áo bình thường, Cẩm Cung Thành thì bên ngoài tấm long bào đã khoác thêm một bộ quần áo thương nhân, chiếc mũ vàng đội trên đầu cũng có một tấm khăn cao che khuất.

Ánh mắt của ông ta cũng biến thành rất hiền hậu, kỳ lạ nhất lại là Ngọc Diệp, đôi tròng mắt xanh nhạt đã biến thành một màu đen láy.

Cho dù đã nhận lệnh cũng không ai để ý tới hai người như vậy.

Cỗ xe họ ngồi cũng chẳng có chỗ nào là đặc biệt.

Xe ngựa tiến vào thành, vòng qua phố lớn, Cẩm Cung Thành mới thở ra một hơi, từ khi vào thành ông ta cứ ngơ ngác nhìn cảnh vật bên ngoài, thần thái trông rất kỳ dị.

Ngọc Diệp hỏi:

" So với lúc người ra đi có khác nhiều lắm không ?"

Cẩm Cung Thành cười cười:

" Phồn hoa hơn nhiều".

Ngọc Diệp hững hờ nói:

" Chắc người càng thích thú".

" Dĩ nhiên". Cẩm Cung Thành lắc đầu "Nếu là đi thẳng một mạch tới đây, quả nhân thật không ngờ rằng lại có ngày được trở về đây".

Ngọc Diệp nói:

"Nhưng theo tâm tình của người hiện giờ thì có thấy gì là hay đâu".

Cẩm Cung Thành thở dài:

" Tuy quả nhân có thể biến đổi được diện mạo của một người thành khác hẳn, nhưng cũng không thể nào biến đổi được tâm tình".

Ngọc Diệp nói:

" Có thể thái độ bên ngoài của ngươi từ lúc bắt đầu có chỗ đã không hay rồi"

Cầm Cung Thành im lặng, Ngọc Diệp nói tiếp:

" Tuy ta không biết làm vua nên có thái độ thế nào với con dân, nhưng theo dáng vẻ của ngươi, thì cũng có chỗ không hợp lắm".

Cầm Cung Thành cười cười:

" Chủ yếu là vì quả nhân chưa làm vua thật ngày nào".

Ngọc Diệp nói:

" Đó là một chuyện rất đáng tiếc".

Cầm Cung Thành nói:

" Lẽ ra phải tiếc là tuy ngươi nhìn thấy những nhược điểm của quả nhân mà vẫn đi theo quả nhân".

Ngọc Diệp nói:

" Không có chuyện gì hồi hộp bằng chuyện này".

Cầm Cung Thành gật đầu:

" Quả nhân thường ngày chẳng cũng thường có cảm giác như thế này sao ?"

Ngọc Diệp cũng cười, cười như một kẻ ngớ ngẩn.

ooo

Xe ngựa dừng lại trước cửa một trang viện lớn, người đánh xe nhanh nhẹn nhảy xuống, kính cẩn mở cửa xe, thả chiếc thang xuống.

Ngọc Diệp đỡ Cầm Cung Thành xuống xe, Cầm Cung Thành bước lên bậc thềm, chợt quay đầu:

" Cầm An, cất xe ngựa xong thì ngươi cứ đi".

Người đánh xe cúi đầu nói:

" Nếu nô tài muốn đi thì đâu cần phải chờ đến hôm nay ?"

Cầm Cung Thành vuốt râu cười khẽ:

" Không ngờ bên cạnh quả nhân vẫn còn có vài người trung thành".

Cầm An im lặng, Cầm Cung Thành nói tiếp:

" Quả nhân quyết không xử tệ với ngươi, nhưng quả nhân vẫn hy vọng ngươi suy nghĩ kỹ một lần nữa, tuy ngươi xưa nay vẫn ở đây, nhưng thấy quả nhân trở về thế này, cũng đủ biết công việc không thuận lợi".

" Kẻ nô tài đã không đi, thì hiện tại cũng nhất định không đi", Cầm An nói rất quả quyết.

Cầm Cung Thành buông một tiếng:

" Tốt.. Quả nhân thành công rồi, nhất định không xử tệ với ngươi".

Cầm An nói:

" Tiểu nhân chỉ hy vọng được phụng sự chủ nhân trọn đời".

Cầm Cung Thành liền tiếp nói "Tốt, tốt..", rồi cất bước đi tiếp, cổng lớn của trang viện mở ra, người xuất hiện là lão nhân nhỏ bé Tỳ Bà.

Cầm Cung Thành, Ngọc Điệp nối nhau bước vào, chờ lão nhân nhỏ bé cài then rồi mới hỏi:

" Tỳ Bà, trong thành có tin tức gì lạ không ?"

Tỳ Bà nói:

" Bốn người bọn Thẩm Thăng Y và Trương Thiên Hộ đã vào trong phủ Bạch Ngọc Lâu".

Cầm Cung Thành trầm ngâm một lúc, nói:

" Nếu ta đoán không lầm, Bạch Ngọc Lâu nhất định đã sai phái những người có trách nhiệm theo dõi tung tích của chúng ta".

Tỳ Bà nói:

" Họ sẽ không phát hiện được gì đâu".

Trận đánh trong khu rừng liễu vừa bắt đầu, y đã chạy khỏi, đương nhiên đó là theo lệnh của Cầm Cung Thành, muốn y tới đây trước để chuẩn bị mọi việc.

Y theo Cầm Cung Thành lâu năm, cũng đã biết rõ tính nết của Cầm Cung Thành, tuy Cầm Cung Thành không dặn dò gì, nhưng lúc ra đi y đã biết rằng bất chợt ông ta sẽ tới đây.

Cầm Cung Thành nhìn Tỳ Bà nói tiếp:

" Có lẽ ngươi xuất hiện càng ít càng tốt".

Tỳ Bà cười nói:

" Vì tôi chỉ cần xuất hiện một lần, người ta đã nhận ra rồi", kể lại nói tiếp "Cho nên khi tôi vào thành chỉ toàn chọn lúc ban đêm, đi đường cũng toàn chọn lúc ban đêm".

Cầm Cung Thành ngẫm nghĩ:

" Thế mà ngươi lại tới trước chúng ta".

Tỳ Bà thở dài một tiếng:

" Sự tình này đối với chúng ta rất bất lợi".

Cầm Cung Thành gật đầu:

" Hiện tại số người chúng ta có thể dùng được đã còn rất ít, nhưng sự tình chưa đến nỗi hoàn toàn không có hy vọng".

Tỳ Bà nói:

" Lão nô muốn làm gì cũng phải làm cho chắc chắn".

Cầm Cung Thành nói:

" Muốn tất cả cùng tới phải không ?"

Tỳ Bà nói:

" Vào trong mật thất chờ đã".

" Tốt lắm...", Cẩm Cung Thành thở phào một hơi, dáng vẻ vô cùng mệt nhọc.